

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 115243

MỖI SỐ 0\$03

THƯ TỜ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIÉLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 42 — 19 JANVIER 1940

CÁCH TRỊ GIA CỦA

NGƯỜI ĐÀN - BÀ PHÁP

Người nội-trợ Pháp biết nhận rõ cái chức-vụ nội-tướng của họ và biết thực-hành cái chức-vụ ấy một cách rất thông-minh. Việc quản-trị nhà cửa đối với họ không phải là một bổn-phận bắt buộc, chữ bổn-phận có vẻ mặt khắc-khổ và cũng không phải là một cuộc tiêu-khiển để họ qua những thời giờ nhàn rỗi. Biết bao nhiêu chị em nội-trợ chúng ta đã mừng tượng chức - vụ nội-tướng dưới hai cái hình-dung ấy.

Nếu cho là một bổn-phận bắt buộc, chị em làm chức-vụ nội-tướng của mình một cách miễn-cưỡng hậm-hực. Cái bếp, cái nhà và cả đàn con kia nữa đối với chị em chỉ còn là những « của nợ » cướp hết cả thì giờ của chị em, mà không cho chị em được một chút thú sướng.

Nếu cho là một cuộc tiêu-khiển, chức-vụ nội-tướng đối với chị em chỉ đáng làm lúc nào chị em thích ý, còn muốn ra sao thì ra. Công việc nhà đây đưa theo ý muốn của bọn tôi đòi.

Với những chị em trên, cái kết-quả có lẽ chỉ đưa đến một sự lợi là tránh khỏi bọn đây - tớ làm thiệt-hại. Với những chị em dưới, không nói các bạn cũng tương-tượng được sự lộn xộn ăn ở ở thì trong gia-đình họ.

Người nội-trợ Pháp nói: « Nhà tôi là một cái giang-sơn mà tôi là một bà Hoàng - Hậu cầm - quyền cai-trị để mưu cầu hạnh - phúc cho đám thần-dân yêu-quý của tôi ». Đám thần-dân yêu-quý ấy là chồng, con, những người thân cùng ở một nhà. Và họ đã làm công việc nhà bằng tất cả sự

ng nghiêm-trang của một bà Hoàng-Hậu làm việc nước. Sự nghiêm-trang đây là sự thứ-tự, sáng suốt trong cách xếp - đặt công việc. Vào nhà một người đàn-bà Pháp ta phải nhận ngay thấy sự ngăn-nấp, rõ rệt từ trong cách bày biện đồ-đạc đến cách phân-phó công việc cho tới tớ của họ. Mỗi đứa có một công việc riêng và chịu trách-nhiệm về công việc ấy, trong một tuần-lẽ họ lại chia ra công việc từng ngày của mỗi đứa và, mỗi ngày công việc từng giờ của chúng. Việc nhà hầu đã thành nếp, cứ một nhịp ấy mà tiến-hành người chủ không còn phải để tâm vào bất cứ một điều sai bảo gì.

Đi sâu nữa, vào trong thân-mật của họ, và tò mò xem sổ chi-tiêu của họ, ta phải nhận rằng họ rất biết dùng đồng tiền, một cái tinh làm tỏ rạng nhất trí thông-minh của người nội-trợ. Chúng ta đừng tưởng-tượng họ là những người hoang - phí bởi cách họ tiêu-phá rộng-rãi hơn ta. (Người dân Pháp hơn hết dân-tộc nào, rất hay để dành tiền vì họ phải cần làm của hồi-món cho con gái, và làm của dưỡng-già, để khỏi ỷ-lại vào con sau này. Món tiền để dành hầu như bắt buộc đều phải có trong ngân-sách của gia-đình, tùy theo số tiền kiếm ra được). Họ đã biết tiêu, thế thôi. Họ không bao giờ lại không chịu ở một cái nhà rộng rãi hơn, khi họ có thể trú được hơn nữa số tiền dùng để thuê nhà. Họ không buộc mồm buộc miệng chồng con lại để mà làm những sự hóa hoè vô ích lấy một tiếng khen, thừa biết là vô vị của người đời.

Họ không phải chỉ nghĩ đến sự sang-sửa một chỗ tiếp-khách, còn chỗ ăn nằm riêng của người nhà thì luộm-thuộm. Tóm lại tất cả những công việc nhà của họ đều quy vào một mục đích rõ rệt: mua lấy sự dễ chịu sung sướng cho người thân yêu.

Công việc nội trợ đối với họ cũng chỉ là một cách làm đẹp lòng chồng, đẹp lòng người thân yêu như công việc diêm trang của họ vậy. Họ đã để bao nhiêu tâm trí vào việc diêm-trang, thì họ cũng để ngần ấy tâm trí vào việc quản-trị nhà cửa. Công việc nội-trợ đối với họ không có cái vẻ mặt khắc-khổ của một bổn phận, cái vẻ mặt nòng nôi của một cuộc giải-trí, trái lại, nó toàn là những dịp để họ tỏ tình ân-cần yêu quý đối với chồng con. Và đây là một giai-thoại con con tả hết cái quan-niệm của người đàn-bà Pháp đối với việc quản-trị nhà cửa.

Chàng bảo: Bà Hoàng của tôi ơi! Hãy nhắc lại những lời yêu đương, hãy nhắc lại hàng trăm nghìn bận cái tình của mình đối với tôi.

— Ô mình! Cần gì em phải nhắc, phải nói ra lời. Nay mình xem mùi bơ thơm cháy sèo-sèo trong chảo, cửa kính nhà ta trong suốt thế này, hàng gạch bóng lộn thế này, cái bình hoa khéo cắm thế kia và này lại cả cái áo sơ-mi trắng nướ của mình, lại chưa nói đủ lòng em yêu quý mình biết ngần nào hay sao?

Các bạn nội-trợ ơi! Tôi mong chức-vụ của các bạn cũng là một thứ tiếng của ái-tình nó sẽ mang lại cho các bạn một tiếng vang trả lại.

Tôi cần nói thêm rằng khen-ngợi cách trị-gia của người đàn-bà Pháp, tôi không có ý gì nhỉnh-ái họ, nhưng thấy các bạn bây giờ mỗi nơi đều phỏng theo cuộc sống của họ, tôi muốn để các bạn biết một quan-niệm của họ đối với chức-vụ người nội-tướng.

CÔ TRINH

kiểm duyệt phong-tục

Chúng ta tưởng tượng dân nước Mỹ rất phóng túng, nhất là những lái tử chớp bóng bất chấp cả luân lý thì thực lắm to. Chính họ là những người mà hành-vi bị kiểm soát ngặt hơn hết, không phải bởi các ông chủ hãng quay phim của họ, mà bởi cái lương tâm của cả dân tộc Mỹ. Đây là những hội, những đoàn những câu-lạc-bộ phụ-nữ ở Mỹ, tự nhận cái trách-nhiệm giữ gìn cho nền đức-bạnh, luân-lý của dân Mỹ. Ảnh hưởng những đoàn này với dư-luận công-chúng rất mạnh mẽ. Mặc dầu đôi khi họ cũng « đạo-đức » một cách gàn gàn quá, tất cả kỹ-nghệ chiếu bóng vẫn bị dưới quyền kiểm-soát của họ, và đây là mấy cái ví dụ tỏ rằng đâu không công khai, ảnh-hưởng của họ mạnh mẽ là ngần nào.

1.) Tài-lử Fatty đang là tài-lử số 1 ở Hollywood thì xảy ra trong đời trẻ của chàng một việc không tốt. Tức thì các liên-đoàn phụ-nữ kia ra lệnh tẩy chay chàng. Mười lăm ngày sau chàng thất-nghiệp, sáu tháng sau sống vất vưởng đầu đường, được hai năm sau thì chết.

2.) Clara Bow ngôi đào được hâm-hạnh người ta gần cho hai chữ sex-appeal trước nhất sống một cuộc đời không được « nề-nếp » mấy. Các bà trong các liên-đoàn định làm cho nàng phải rời màn-ảnh. Hiện thời nàng đang làm chủ một vũ quán.

3.) Loretta Young không thể nào lấy được người yêu vì nàng

(Xem tiếp trang 2)

HỎI. — Trong khi chờ đợi đính hôn với một người, em đã chót dại dùng lầm hai chữ lãng-mạn, khiến vị-hôn-phu của em rất đau-khổ, người chỉ còn đối với em bằng con mắt lãnh-đạm và thương hại, người bảo em không còn xứng một cuộc hôn-nhân lương-thiện nữa. Em phải làm thế nào để làm đẹp lòng người và tạ tội với người. Em ở một mình. Quyên sinh? nương nhờ cửa Từ-Bi?

(CÓ THU-BI)

TRẢ LỜI. — Dầu có cách tạ tội hay đến đâu, vị hôn-phu của cô cũng không bao giờ tha thứ cho cô đâu. Hoặc giả có vì muốn làm một cử-chỉ anh-hùng mà 'ha' lỗi cho cô, lấy cô đi nữa, cuộc nhân duyên ấy không tốt đẹp gì. Luôn luôn người chồng giữ mỗi hôn giận khinh-bĩ vợ và người vợ luôn luôn phải tự hạ để chiều chồng mong chồng quên lỗi xưa cho. Tự hạ lắm có một lúc người vợ phải bất-bình cũng như con run sáo lắm phải quẩn, khi đó cuộc hôn-nhân sẽ tan vỡ. Ái-tình ở trên lòng thương-hại và khinh-bĩ có bao giờ bền. Quyên - sinh? Không nên một chút nào. Có lẽ nên nương cửa Từ-Bi bởi vì với tuổi cô và cảnh cô (ở cô độc một mình không có liên-lạc với gia-đình), cô khó

lòng làm lại một cuộc đời bền vững với một người đàn ông nào nữa. Nếu sợ những bầy giăng làm sa ngã đời mình, cửa Từ-Bi khi đó sẽ là một nơi giữ-gìn cho đức-bạnh của cô.

THU-LINH

HỎI. — Em đã yêu một người trai trẻ nhưng gia-đình em lại ép em lấy một người già, có tật ở chân gần như què hăn. Sở dĩ thế là tại ông chú ruột em thân với lão già ấy và nhân lão ta vừa giúp cho nhà em một việc. Em ghét lão đó lắm, em đã bao lần tỏ cho lão ta biết rằng em đã yêu một người khác, nhưng lão như đĩa cử bằm riết, cố lấy được em. Vậy em phải làm thế nào?

ANNA RÚ

TRẢ LỜI. — Cô phải cương-quyết chống lại cuộc hôn-nhân kia đến cùng, không những vì tình-yêu cô đã dành cho người khác rồi. Dầu cô chưa gửi tấm lòng cho ai nữa thì cái chàng rề què chân và già kia cũng đáng cho cô từ-chối lắm rồi. Sống bên một ông chồng già nua, què quặt tức là cô tự chôn đời cô.

T. L.

HỎI. — Tôi là một nhà giáo kiết, có yêu một người con gái. Chúng tôi yêu nhau lắm, gia-đình nàng đã thuận gả nàng cho tôi nhưng gần đây bỗng nhiên nhà nàng đối với tôi có vẻ lạt-lẽo. Tôi hỏi nàng, nàng thú thực rằng cha mẹ nàng định gả nàng cho người khác, đã có tuổi nhưng giàu có, mà nàng không yêu. Tôi nghĩ nếu nàng lấy tôi có lẽ nàng sẽ khổ vì tôi nghèo. Tôi định hy sinh tình của tôi đi. Có nên không? Hay phải cư-xử thế nào?

MINH-TÂN

(Xem tiếp trang 6)

DÀN-BÀ MÙA XUÂN

Đàn-bà mùa xuân sẽ xuất bản vào kỳ sau. Sở dĩ xuất bản sớm là thế theo lời yêu cầu của các bạn đọc muốn có những kiểu áo mặc tết, những món ăn phải làm trước tết, và nhất là để các anh em chị em ở Cao-Mên, Lào, nhận được báo trước tết.

Vậy nếu báo kỳ sau có chậm 1 vài ngày — vì báo in nhiều trang, bìa màu. — các bạn thứ lỗi cho.

T. B. Đ. B.

kiểm duyệt LẠC QUAN phong - tục

(Tiếp theo trang nhất)

đã ly-dị chồng một lần, và họ buộc nàng không được kết hôn chính-thức lần này nữa chỉ vì trong khi trả lời cuộc phỏng vấn của một tờ báo, nàng đã tự nhận nàng là một người rất ngoan đạo thiên-chúa (trong đạo thiên-chúa không cho phép ly-dị). Nhưng nếu làm rõ duyên lữ nàng thì họ lại làm nguyệt-lão xe duyên cho lữ khác. Họ đã «gả» Annabella cho Tyrone Power, như họ đã «gả» Carole Lombard cho Clark Gable. Thật là kỳ-dị! Nhưng coi chừng nếu một tài-tử nào khi không vì một lẽ chính-đáng gì mà bỏ vợ thì họ làm cho tài-ử ấy phải bồi thường cho vợ đến khánh tận cả cơ-nghiệp như cái «ca» của anh hề Laurel.

Mới đây ngôi sao chớp-bóng Pháp Simone Simon phong phanh rằng họ đang xét nét một vài chuyện tình-duyên của nàng, đã phải vội vàng lia ngay Hollywood để khỏi nghe lời cảnh cáo của họ. Tuy nghiêm khắc thế, nhưng riêng với đào Mae West thì họ để cho nàng tự do vì theo họ nàng là một người đàn-bà tự-nhiên, nàng không gọi những ý-tưởng xấu xa cho các khán giả như những ngôi đào thông thái khách hay phủ những nét xấu của mình bằng lời nguy-biến văn-hoa.

Dư-luận của họ được lật cả dân Mỹ coi là dư-luận của mình, nên các nhà sản phẩm phải lập ra một ban tự kiểm-đuyệt lấy đề rào trước đón sau những dư-luận của các liên-doan-phụ-nữ ấy. Ban này coi chừng xem những cái hôn của các tài-tử có xuống xã lắm không, và ngôi sao ấy đã đến tuổi được «hôn» chưa. Các bà đạo đức ấy còn định trước ở một cái tuổi nào một ngôi đào mới được phép hôn.

tặng Hiến-Năm

Ta ra tiếp-xúc với đời,
Linh-hồn trong sạch, nụ cười ngây-thơ.

Bạc đen, giả-dối không ngờ,
Trí chưa hề lường những trò đảo-diên.

Lạc-quan bản-linh hồn-nhiên,
Lạ lùng với những tiếng ghen, giận, hờn.

Ai rằng «ghét kẻ vô-lương!»
Ta: «đừng nghiêm-khắc nên thương người làm.»

Có buồn, ta chỉ âm-thầm,
Lệ trào mà cặp môi xuân vẫn cười.

Ta đi trên quãng đường-đời,
Lòng ngay, trí thẳng tin người như ta.

Biết đâu đến sự lường đo,
Những lời giả-dối những trò thị-phi

Tự-nhiên, ta vẫn cứ đi.
Vượt lên những tiếng cười chê hẹp hòi,

Bạn cùng mây núi vui chơi,
Đờn-tâm hòa điệu với người tình-chung.

Ái-tình soi rạng tấm lòng,
Ta càng vui vẻ, khoan-dung, ngọt ngào.

Càng nồng tình-ấm theron-yêu.
Đề em những cảnh ba-đào, sầu-bi.

Đề lau gió-lệ lâm-li,
Của người nghèo khổ, hôn mê, lạt-tàng.

Lòng ta thơ thới nhẹ nhàng,
Hoa thơm hơn hờ trên đường ta đi.

Vừa đi vừa gọi nàng Thi.

THUY AN

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1.) Đời vô-định của nhà xuất-bản Trác-vỹ. Truyện hay, sách sách in đẹp.

2.) Nguyệt san Hành - động, một tờ báo tôn-giáo xuất-bản ở Hanoi xin cảm-tạ nhà xuất - bản Trác-vỹ và chúc bạn đồng - nghiệp Hành-dộng trường-tho.

Tuân B. Đ. B.

CHỊ EM ĐẸP!
CHỊ EM CÓ DUYÊN!

NHƯNG CHỊ EM CÓ THỂ ĐẸP HƠN VÀ CÓ
DUYÊN HƠN. NẾU CHỊ EM TÔI

M A R I E

4. Mission (cạnh nhà thờ lớn), HANOI

Một hiệu may đã được nhiều phần thưởng
nhất ở các cuộc trưng bày mà lựa một kiểu
áo trong cả nghìn kiểu mới chế.

NHÀ NHẬN ĐẸP ĐẸ

Chuyên may các thứ áo kiểu, manteau cape v. v...

ĐẸP VÀ ĐẸP

Cách giữ cho mặt được tươi trẻ

Có nhiều chị em tuy tuổi còn non, mà nét mặt trông rất già. Sở dĩ thế có khi tại trời bẩm sinh, nghĩa là yếu đuối, thiếu máu, hoặc do hoàn cảnh gây ra: bị đau khổ về vật chất và tinh thần nhiều quá. Chị em cũng có đánh kem, bôi phấn nhưng tất cả các thứ đó không che lấp được những vết nhăn ở trên trán ở hai bên mép và nhất là cuối mắt, ta thường gọi là vết nhăn « chân ngỗng ».

Chữa những vết nhăn, các mỹ-viện họ thường dùng những phương-pháp tối-tân mà chúng ta quen dịch là « là mặt bằng điện ». Luôn luôn đi sửa-sang

HÌNH SỐ I

nét mặt, vừa mất thì giờ lại vừa tốn tiền hẳn chị em cũng công nhận thế.

Dưới đây tôi xin hiến chị em một cách mà kết quả cũng mỹ mãn như phương-pháp của các mỹ-viện, có thể cho chị em những nét mặt tươi trẻ, nhất là làm mất hẳn những vết nhăn: ấy là cách soa, nắn những thớ thịt ở trên mặt.

CÁCH THỨ NHẤT

Làm mất vết nhăn ở bên mũi vòng xuống mép

Thời kỳ I. — Để ngón tay chỗ và ngón tay giữa như ở hình số I rồi đưa vòng qua má tới thái dương. Tay đưa từ từ dừng nhẹ quá. Phải làm cho thớ thịt ở má chuyển động. Làm 30 lần.

Thời kỳ II. — Để hai ngón tay vào chỗ bên mũi gần mép, rồi từ từ đưa ra tới chỗ xương quai hàm. Làm 30 lần.

Thời kỳ III. — Lấy lòng bàn tay nhẹ soa má, soa theo lối vòng tròn từ bên mũi lên thái dương. Cũng làm ba mươi lần. Má sẽ không nhăn nữa.

CÁCH THỨ HAI

Làm mất vết nhăn ở trên trán

HÌNH SỐ II

Thời kỳ I. — Để ngón tay chỗ và ngón tay giữa như ở hình số II đưa vòng từ chỗ 2 lòng mày gần ráp nhau lên thái dương, làm 30 lần.

Thời kỳ II. — Cũng lấy hai ngón tay để ở giữa trán rồi từ từ mỗi tay kéo về mỗi bên cho tới thái dương. Làm 30 lần.

CÁCH THỨ BA

Làm mất vết nhăn chân ngỗng

Để tay theo như hình vẽ số III, tay trái giữ chỗ da mặt ở dưới mắt, tay phải nhẹ nhẹ đưa từ khóe mắt lên thái dương. Cũng làm 30 lần.

HÌNH SỐ III

Lời dặn cần

Cách soa nắn này làm cho máu chạy rất đều ở trên mặt, nhưng phải làm nhẹ nhàng thông thả.

Nhớ trước mỗi khi soa nắn — nên làm về buổi sáng — phải bôi phớt trên mặt một lượt kem lỏng để có thể thấm vào thớ thịt làm cho da mặt tươi nhuận hơn lên. Phải kiên gan, thì thế nào cũng có kết quả tốt.

Cô Thủy

CON SỐ 400 VỚI THỦ-TƯỚNG HITLER

Hết thảy các dân tộc trên hoàn cầu còn nơm nớp lo sợ cái nạn Hitler. Thì vẫn là một ông tướng cướp như trăm ông tướng cướp khác! Sở dĩ ta nói tới là vì cử chỉ tàn bạo của ông ấy có liên can tới chị em mình, liên can ở chỗ mình phải ở nhà đất, hoặc xa chồng xa con v.v.

Nhưng chờ lo quá, ông tướng Hitler sắp chết rồi. Theo nhà số học đại danh là ông Hannussen thì số dĩ Hitler có ngày này là do con số 400 cả.

Hồi được 400 tháng — nghĩa là khi Hitler 33 tuổi 4 tháng — Hitler được cử làm đảng trưởng. Bị bắt ngày 9 Novembre 1923 và bị tòa-án kết 5 năm tù, lẽ ra phải chịu cả, nhưng khi ở được 400 ngày thì có lệnh ân-xá. Được tự do Hitler lại lập đảng mới rồi sau khi phấn đấu luôn trong 400 tuần lễ Hitler được nắm chánh quyền.

Đây là việc trước. Về tương lai Hitler, thì ông Hannussen nói: « Hitler sẽ cầm vận mệnh nước Đức trong 400 tuần lễ nghĩa là tới 1er Octobre 1940 thì hết. Cuộc chiến-tranh này cũng chỉ kéo dài tới 400 ngày, Hitler chết là hết loạn.

Chị em ta thử ngẫm xem có đúng không.

Tại sao 3 người hút thuốc lá không nên châm chung một que riêm (quẹt)

Hiện bây giờ, các dân tộc nào biết hút thuốc lá ở trên thế giới cũng có cái tục 3 người hút thuốc lá sợ không dám châm chung một que riêm, mà không biết nguyên nhân cái sợ ấy ở đâu ra. Nguyên ở trong trận Transvaal giữa dân Hồng-mao và thổ dân châu Phi người ta nghiệm thấy nếu ở trong hàng quân Hồng-mao nào mà có ba người châm chung một que riêm để hút thuốc:

là ban đêm thì thế nào người thứ ba cũng bị bắn chết, thành thử quân Hồng-mao sợ, không dám châm chung thuốc lá nữa. Nhưng kẻ kia tại sao mà bị bắn chết? Người ta điều tra nên biết rằng bên địch khi thấy có lửa là cầm súng — lúc ấy người thứ nhất đã hút, tới người thứ hai hút thì ngấm, tới người thứ ba thì địch nhào bắn, thành thử cái ngọn lửa ở que riêm chính là cái đích chịu đạn làm mất mạng người hút thuốc lá cuối cùng. Cái sợ đó nay đã trở nên thành cái tục chung như tục ngồi 13 người một bàn vậy.

Cả 2 vị quan tòa cùng là bị cáo và cùng xử tội lẫn nhau

Việc này xảy ra ở Luân-Đôn kinh đô nước Anh-cát Lợi. Theo hồ sơ thì cả hai cùng bị buộc vào tội đã để xe đi nhanh quá hạn định. Ông chánh nhất tòa muốn khỏi mất lòng bạn đồng nghiệp, để 2 hạn tự xử.

Thoạt đầu một vị ngồi lên ghế bị cáo còn một vị ngồi ghế chánh tòa.

Vị chánh tòa bảo bị cáo.

— Ông bị buộc vào tội đã để xe chạy mau quá hạn định trong một nơi người ở đông đúc. Có phải thế?

— Bẩm ngài phải.

— Vậy theo luật tội xử phạt ông 5 Shilling (tiền anh).

Xong rồi ông chánh tòa xuống ngồi vào ghế bị cáo và ông ở ghế bị cáo lên làm chánh tòa.

Ông chánh hỏi:

— Ông bị buộc vào tội để xe chạy mau quá hạn định có phải thế không?

— Bẩm ngài phải.

Vậy theo luật tội xử phạt ông 10 Shillings. Để xe chạy mau quá có khi xảy ra tai hại giết người. Từ sáng tòa án đã xử một việc như thế này! nên phải phạt nặng để làm gương.

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN
NHÚT Ở SAIGON. THUỐC
MỚI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐÃI CÁC
THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT
CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ
TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

DUYÊN ngồi vá áo bên giường con. Đứa bé, đạp chân xuống chân giường, nó ôm con chó bông Bi-Tốt của nó lên ngực và hỏi chuyện con Bi-Tốt bằng cái giọng liu lo của riêng tuổi lên bốn. Duyên ngừng đầu nhìn con, nàng không tỏ vẻ lo lắng gì cả. «Trẻ con thế nào chẳng có lúc phải ngung nguây. Có lẽ tại tối hôm qua nàng cho nó đi chơi khuya mà mùa này đang có sương, hay là buổi sáng nó đã ăn nhiều bánh sữa quá không kịp tiêu. Cũng chẳng làm sao cứ nằm ấm ở trong giường thế này, và sáng mai cho uống một thìa dầu sô là tự khắc cu cậu khỏi» Duyên thầm nghĩ thế, lòng yên ổn như thường. Nàng chỉ hơi bức mình một chút, vì chiều chủ nhật sáng sủa như thế này mà phải ngồi nhà may vá để trông con. Duyên muốn thở giải, nhưng nàng kịp giữ ngay lại, nàng tưởng như đứa bé đã có đủ trí khôn hiểu cái thở giải của nàng là bức tức và nó lấy làm tủi chắng.

Duyên buông chiếc áo xuống đầu gối, chống tay lên cuối thành giường, vẽ mặt thờ thần. Thằng Ninh tưởng mẹ nó nhìn nó, nó đã bỏ con chó bông xuống, nhưng thấy mẹ nó chẳng nói năng gì cả, nó lại ôm con chó bông lên ngực và nói nốt câu chuyện dở giang. Còn Duyên, nàng vừa chợt nghĩ đến một điều, một điều nàng đã muốn không bao giờ nghĩ đến nữa, mà hình như nó cứ rình lúc nào nàng rỗi rãi là len lén ngay vào trí não nàng. Điều ấy là «cái tội» của «hắn» cái tội đã làm tan nát cuộc đời nàng. Phải, tan nát, nàng không thể tìm được một chữ nào đúng hơn nữa. Trước kia, hồi chưa biết «hắn» đời nàng đẹp để biết bao! Một buổi bình minh toàn những hoa nở, và những chim ca. Là con

CHUYỆN NGẮN

BA EM CƠ!..

CỦA NGUYỄN-LAN

một, nàng sống êm đềm bên người mẹ mà cả vũ trụ chỉ thu gọn vào một mình nàng! Nàng theo học ban y-tá hồng-thập-tự. Một hôm phải sang tập-sự bên nhà thương, nàng đã gặp «hắn». Nàng đẹp, mới có mười tám tuổi, hai con mắt lúc nào cũng cười theo cái miệng nhỏ xiu. «Hắn», cao lớn, vạm vỡ, nàng phải kiểng chân, nghiêng cái đầu xinh lên mới nói chuyện được với «hắn». Và nàng đã nói rất nhiều, nói lưu loát như nước chảy nói những chuyện không đâu vào đâu, nhưng hình như chỉ nói, để được nói chuyện với «hắn» mà thôi. «Hắn» lắng nghe nàng nói với vẻ mặt nghiêm nghị đáng yêu làm sao và khi «hắn» trả lời, giọng «hắn» mới trầm-mặc làm sao! Cái gì ở «hắn» cũng đáng mến, cả từ cái tên «...» của hắn, ... mà nàng thì đã sẵn lòng quý báu hắn ngay từ phút đầu.

Cái việc dĩ-nhiên đẹp để phải tới Duyên và Bửu lấy nhau. Duyên mới mười tám tuổi, Bửu theo học năm thứ ba ban y-khoa, còn Duyên thôi học, muốn để thi giờ tô điểm cho cái ở nguyên ương của nàng được lịch sự, đẹp đẽ, như lời nàng nói. Người vợ trẻ tuổi ấy đam mê công việc chợ búa, cửa nhà như năm trước nàng đã đam mê theo học y-tá. Những ngày nghỉ và tối tối hai vợ chồng đưa nhau đi dự các cuộc vui. Đôi chim sống hoàn toàn êm thắm. Duyên còn giữ lại, trong tâm trí, cái khoảng đời ấy, như một bức tranh đẹp.

Nhưng chiếc bình đã có vết rạn, vết rạn li ti, thoát đầu Duyên không nhận thấy. Dần dần, bao nhiêu chuyện nhỏ nhặt gom góp lại, để cho nàng yên trí rằng Bửu không yêu nàng bằng sự học của chàng. Sự học chiếm cả tâm-trí chàng và làm chàng cách biệt hẳn với Duyên. Chàng còn phải sửa soạn đề trình luận án kỳ thi bác sĩ. Đã đành, nhưng có mấy khi chàng nhìn đến Duyên đâu. Chàng không thấy cái áo nàng vừa mới may xong và dành để đi xem chớp bóng với chàng. Chàng không thấy nàng vừa mới nghĩ được một lối quần tóc mới, nó làm lộ, và tôn vẻ cái trán trong sáng của nàng. Bây giờ thì dừng cuộc vui nào hòng

được đón chân chàng. Mà Duyên, không có chàng đi với thì nàng cũng không thấy hứng thú gì lắm, nếu nàng dự cuộc vui hoặc dự tiệc một mình. Thế là cả hai vợ chồng không đi đâu nữa.

— Thi mình ở nhà trông con chẳng hơn sao! Bửu trả lời nàng thế, mỗi khi nàng phản nản chớ không chịu đưa mình đi dự một cuộc vui nào. Vẫn biết Duyên rất yêu con, nhưng nàng cũng yêu cả những sự giải-trí. Nàng âm thầm đau đớn thấy chồng mình và mình có những ý thích khác nhau. Ừ, nếu thế, Bửu lấy nàng làm gì kia chứ? Nàng hờn trách Bửu, nàng khóc lóc, Bửu càng vui đầu vào sự học, chàng dọa sẽ đi chỗ khác, nếu Duyên không để yên cho chàng làm việc. Lời dọa nạt thành sự thật vào một buổi chiều hè. Chàng đi học rồi không về nữa, không một lời từ biệt Duyên, hình như lúc chàng ra đi, chàng chỉ ôm hôn thằng bé con lâu hơn mọi khi. Cái con người sắt đá thế, vô tình thế thì thôi. Kiêu hãnh, Duyên cũng không tìm tới chàng nữa và nàng đem con thuê một căn nhà nhỏ khác. Cái ở nguyên ương nhiều kỷ-niệm quá, nàng không chịu được.

Trời dần dần buông tối, trong phòng mọi vật đã mờ mờ, con chó bông làm thành một điểm trắng rõ rệt trên ngực áo xanh của thằng bé Duyên đứng giậy đóng cửa bật đèn lên rồi lại đến chỗ cũ ngồi. Ánh đèn chiếu hắt vào mặt thằng bé, Duyên thấy mặt nó đỏ bừng, hai tay nó không ôm con chó nữa, sò soạng lên đầu như có ý muốn bứt những sợi tóc mềm óng. Duyên nắm cổ tay nó nghe mạch, mạch chạy nhanh quá. Duyên giật mình, cổ họng nàng se lại. Chưa bao giờ «chú bé» của nàng lại sốt đến thế này. Nàng vẫn gọi thằng Ninh là chú bé, mặc dầu nó đã lên bốn tuổi chẵn, và nó đã bỏ cái nôi của nó từ năm ngoái để nằm sang cái giường này, cái giường đến năm lên mười nó còn nằm vừa.

— Chú bé ơi! Con của má ơi! Con đau đâu, con đau chỗ nào?

Chú bé không trả lời, mắt nó mở trừng trừng và long lanh một cách dễ sợ.

Duyên nắm tay con tha-thiết:

— Nhắm mắt lại con, nhắm mắt lại, má ngồi đây, má ngồi đây.

Chú bé vẫn không trả lời. Duyên gọi vú già và dục phải đi mời ngay ông bác-sĩ ở đầu phố, mà nàng cũng chẳng biết tên là gì, nàng chỉ nhớ một hôm đi qua đó, nàng thấy có cái biển đề «clinique médicale». Thằng Ninh càng sốt hơn lên và hình như nó thở khó nữa. Mỗi phút, Duyên càng tăng sự lo-lắng sợ-hãi. Thế mà ông đốc-lò vẫn chưa tới.

— Ba bé cơ!

Duyên đặt mình, lạnh thót cả người. Thằng bé đột-nhiên nói lên một câu ấy rất rõ-ràng như hai mắt nó vẫn sáng quá! Nó quần-quai, nó vật-vã đôi chân nhỏ xiu, và nó quẳng xa con chó Bi-tốt yêu của nó. Duyên chỉ xuống hôn nó, một mối ghen lạ-lùng nảy trong lòng. Chính nàng săn-sóc nó vậy mà nó lại gọi ba nó! Thằng bé vô-tình bạc ác thế thì thôi! Nàng đã chẳng hy-sinh cho nó là gì, có bao giờ nàng dám chệnh-mảng sự chăm nom nó đâu. Từ khi sống một mình, nàng càng chăm nom nó, không một lúc nào rời, trái với lúc thoát đầu Bửu bỏ ra đi, nàng đã tưởng rằng nàng sẽ tự-do, hoàn-toàn tự-do, sống theo ý riêng của nàng, nàng sẽ vui đùa cho bỏ lại mấy năm giờ sống bên một người chồng vô-tình! Nhưng nàng không chơi đùa gì cả, cái tự-do nàng tưởng được hưởng một cách vui-vẻ bỗng thành cái xiềng-xích để ràng buộc nàng với bao sự phiền toả của cuộc đời thường. Trước kia, ở bên Bửu, những sự phiền toả ấy hầu không có, hình như Bửu đã vì nàng mà dẹp đi hết để khỏi làm vướng chân nàng. Bây giờ một mình trực-tiếp với cuộc đời, nàng thấy mình trở lại làm sao, mềm yếu làm sao!

Nàng được tin rằng — những tin cứ tự-nhiên đến nàng, không cần nàng phải dò-la, tìm kiếm — Bửu đã đổ bác-sỹ, rằng chàng mua lại phòng khám bệnh của một vị bác-sĩ già, rằng chàng rất đông khách, rất được thân chủ kính-mến.

Mỗi khi được một tin gì về chàng thì lòng Duyên lại ngo-ngân như nhớ tiếc mất mấy hôm, và nước mắt trào ra, Duyên thầm trách sao Bửu không trọn một nghề khác cho chàng nhiều thì giờ rỗi-rảnh hơn.

Nhưng thôi nghĩ mãi làm gì chuyện trước, nàng tự thương thân và thương đứa bé đang con sốt. Nàng lại hỏi: Bé ơi! bé đau đâu bé đau ở đâu, bé bảo má.

(Tiếp theo trang 10)

QUÊ - HIÊN

Số 36, Phố Hàng Bò — Hanoi

CHUYÊN BÓNG GIÀY PHỤ-NỮ

CÁC BÀ CÁC CÔ MUỐN CÓ ĐƯỢC GIÀY BỀN, MỸ-THUẬT, NHÃ.... XIN MỜI LẠI HIỆU QUÊ-HIÊN SẼ -- ĐƯỢC NHƯ Ý --

TỐT DÔI ĐEP LÚ'A

Duyên số đã dành các bạn tin là tự trời xếp đặt, nhưng có trời mà cũng có ta, nên ta tự biết xét mình và biết xét người sắp hỏi ta làm vợ, hoặc làm chồng, ta nghiêm nghị một chút trong sự dò xét tình tình của nhau thì những sự « đũa sỏ, bát lệch » sau này chắc cũng tránh được nhiều. Dưới đây, là cái bảng kê những câu hỏi để các bạn tự xét tình-tình mình và tình-tình người « bạn lòng » sắp xum họp với mình. Do đó, các bạn sẽ biết cuộc hôn nhân sau này có ở trong cảnh hòa thuận êm-ấm không, hoặc lúc đã chung sống rồi biết lựa chiều ăn ở với nhau. Bạn hãy trả lời thật thà cho mỗi câu hỏi ở mỗi mục A, B, C, D. Nếu mục nào bạn trả lời nhiều tiếng « có » hơn cả thì tức là bạn thuộc về hạng ở mục ấy. Bạn cũng bảo vị hôn thê, hoặc vị hôn phu, hay nếu không tiện, bạn nhớ lại những hành vi ngôn ngữ của người ấy, trả lời thay cho họ. Với trí thông minh của bạn. Chắc bạn có thể làm việc ấy cũng dễ dàng như bạn làm cho bạn vậy.

A Bạn có đề cho sự nóng tính lôi kéo đến sự chủi mắng, nói những lời cằn rở mà sau này bạn phải lấy làm ân-hận không ?	Bạn có năng khuyên bảo thanh-niên bạn bè nên đọc hay không nên đọc sách gì, nên làm hay không nên làm việc gì, không ?
Bạn có tránh xa những người có tính rầu-rĩ chiều-dăm không ? Bạn có đề-biểu những tiểu thuyết ái-tình hay một phim chớp bóng về ái-tình không ?	C Nếu bạn thấy một kẻ làm hỏng một việc mà bạn có thể thành công được, nhưng bạn vẫn cứ cho là bạn cũng không làm nổi không ?
Bạn có làm mất đạo mạo lúc nói đến những vấn đề quan trọng như tình mẹ con, tình gia-đình, tình bầu bạn không ? Nếu có ai tỏ ý săn sóc người yêu của bạn, bạn có lên cơn ghen ngay không ?	Khi bạn làm một việc đáng được khen ngợi, bạn có tìm cách để tránh những tiếng khen ngợi ăm-ỹ không ? Bạn có đứng ngậm miệng trước một tai nạn đáng lẽ cần phải kêu cấp cứu không ?
Nếu một người quen của bạn chỉ đem mê những vấn đề về trí-thức bạn có cho đó là công việc của một kẻ ăn không ngồi rồi không ? Bạn có lấy làm vui thích thăm khi người khác tỏ lời khen ngợi công khai trước mặt của bạn, một cử chỉ tốt của bạn không ?	Bạn có giữ được thái-độ thần-nhiên khi bạn đang soi gương làm dáng mà bị người khác bắt gặp không ? Bạn có tránh những thứ quần áo trang điểm nó làm cho người khác phải chú-ý đến bạn không ?
Bạn có quả quyết làm cho người khác đến phải bỏ những sự dị đoan, những điều ước vọng hão của họ, bạn mới nghe không ? B Bạn có lấy làm khó chịu khi nghe phải những lời thô tục, những câu nói đùa suông sả không ?	Bạn có nhất quyết bao giờ cũng làm ra vẻ nhún nhường, không biết gì hơn mọi người khác không ? Bạn có hay kể lể những nỗi khó nhọc của bạn không ?
Bạn có nói thẳng với một người nào cử chỉ của họ làm cho bạn chướng mắt không ? Bạn có thích dăm thăm ngay với những người mà bạn chưa được biết rõ lắm, không ?	D Bạn có giật nảy mình khi bất thần bị một người đến hỏi han bạn không ? Bạn có lấy làm khó chịu phải nói những ý nghĩ sâu xa của bạn không ?
Khi bạn thân mật với ai, bạn có đợi lâu lâu đã, rồi mới tỏ tâm sự của mình cho họ biết không ? Bạn có thấy vài thứ sách vở, tranh ảnh, quảng cáo có tính cách phô trương quá cần phải kiểm duyệt bởi nhà nước không ?	Nếu bạn phải nói trước công chúng, bạn có ngượng-nguội và nói lung-tung bằng vài lời vô vị không ? Bạn có đọc lại kỹ càng những bức thư bạn viết trước khi đem gửi không ?
Giữa đám đông tụ họp vui-vẻ, bạn có giữ mãi vẻ làm-lì yên-lặng không ? Bạn có lấy làm ngượng-nguội khi ai khen nét mặt xinh tươi của bạn không ?	Trước hai hạng người thất bại và thành công trong cuộc đời, bạn có thích giao du với hạng thất bại hơn không ?
Bạn có đồng ý-kiến cho rằng thanh-niên đời nay hư hỏng hơn thời xưa không ? Một người qua đường chợt chặn bạn lại để nhờ bạn chỉ đường, phố hoặc một điều gì đấy, bạn có thoát đầu, nghi người ta là gian phi có tính ý không tốt không ?	
Bạn có công kích thóa mạ những kẻ mà đời tư của người ta không giống như ý riêng của bạn tưởng, không ?	

Bốn mục này ghi tính nết của bốn hạng người. Hạng A là hạng có tình-thần mạnh mẽ. Thường thường họ vẫn giữ được cái tính của họ, ngay khi họ bị những sự buồn rầu. Đời của họ không phải dễ sống trong tâm tối. Họ sống một cách rất hiên ngang.

Hạng B là hạng có nghị lực. Đời đôi vôi họ là một sự quan trọng. Họ hay nghĩ ngợi và rất tin tưởng những ý nghĩa cao thượng. Họ sẽ thành công trong đời, vì họ biết tự cả ý tưởng vào một dự định.

Hạng C là hạng rất hay cáu kỉnh. Họ là hạng có độc giữa xã-hội, họ thiếu sức tự tin và chỉ với người nào họ mến phục, họ mới chịu lộ tâm sự của họ ra thôi. Chỉ có một hạng người đặc biệt mới hiểu được họ.

Hạng D, không muốn cho ai chú ý tới mình. Họ rất khó thành công trong cuộc đời, vì chính họ, họ cũng không tự biết cái giá trị của họ.

Nếu so sánh thì một người ở B, kết hợp với người ở hạng A, gia đình họ sẽ phồn thịnh. tài-năng họ đều hòa với nhau. Nếu một người ở hạng C lấy một người ở hạng D, cuộc kết hợp có thuận hòa êm thấm, nhưng hai vợ chồng khó mà thành công trong đời được, cả hai cùng nhút nhát, cùng thiếu sức tự tin.

Chỉ xét một phương diện sống hòa hợp mà thôi thì hai người khác tính nết nhau thường hòa-hợp hơn là hai người cùng giống tính nhau quá. A rất tự phụ được dẫn dụ D, và D bằng lòng được người dẫn dụ để bớt cái tính nhút nhèn yếu đuối của mình đi. B và C có thể hòa hợp với nhau được, họ hiểu nhau dễ dàng.

T. thuật

Ngày xu'a...

Tặng Huyền-Kỳ và Huyền-Hoàng H. L

Đường dài muôn dặm thẳng,
Không một chiều sương pha,
Sóng vòng muôn bến vắng,
Không một lần phong-ba.

Cây thơm nơi vườn mát,
Mọc đều trong hơi thu,
Nụ vàng dăm bông ngát,
Bông vàng dăm trái tơ.

Tuổi già say vị đạo,
Trai trẻ khát hương tình,
Vợ hiền tuân lễ-giáo,
Con hiếu thuận gia-đình.
Ý trời nhân-hậu quá !
Đời sống thật hiên-từ.
Hoa sớm nường bình giá
Chim lồng yên bóng mơ...
Thời-gian đi nhẹ nhẹ
Qua mai lại tới chiều
Nhịp đời xoay chậm thế
Sao lòng không lẫn theo ?...

HUYỀN-LINH

THO' TÍN

Cô Bích - Châm. — Bài « Chiều trong quê » của cô đăng ở số báo trước là một bài tuyệt hay. Chúng tôi mong ở cô nhiều bài thơ như thế. Rất mong gặp cô ở tòa soạn.

Bạn Lê-dinh-Y Laokay. — Đã gửi hầu ông bạn tấm hình nhận được xin cho biết.

Bạn Thu - Vân Thakhek. — Lâu không được tin bạn. Có về Bắc lại chơi.

ô. Trần Đoànng Thú-Đức. — Mandat số 011 đã ghi vào tên ông. Cảm ơn ông.

Maison Đồng-tâm Tourcham, ông Lê-Lợi Yên-Bay, ông Trịnh-quang-Chấn Sơn-tây, ông Ng: Nghệ Hattinh, ông Lê-văn-Dầy Trà-vinh, ông Lê-thành-Tuân Huế, ông Nguyễn-xuân-Quế Huế, Ông Nam-Tân Hải-phòng, ông Ng:-văn-Nhiều Cần-thơ, cô Lê-Vinh Ninh-Giang, ông phạm, Thận Ninh-Bình, ông Hoàng xuân-Sĩ Hai-phòng, ông Đoàn-Bân faifoo, ông Mai-Lĩnh Haiphong, ông Phạm-văn-Chạch Phủ-Lý, ông Nguyễn-Trùng, Trùng-khánh-Phủ các ông Ng: gia-Tuân, Lê-văn-Lợi ông Ng: thượng-Cửu Huế, ông Quất nha-trang, cô Dung Bắc-giang, ông Vũ huy-Hiền Thái-Bình, ông Ng: Sơn-Trà Tourane, maison Bảo-Toàn Nam-định, ông Hoàng-Du Nhatrang, ông Bửu-Đào Qui-nhon, bà Hiền, bà Quỳnh Tuy-Hòa. Bà Trần-Trọng Vinh fort - Bayard, ông Clément Phuic viéttry.

Đã nhận được mandat xin cảm tạ quý vị.

Ai cũng nên dùng thử một bức
mành trúc
của hiệu

Roystor

63, Rue Takou, 63 — HANOI
(TRƯỚC KIA Ở PHỐ NHÀ THỜ)
Chuyên chế tạo đã lâu năm các thứ:
MÀNH MÀNH, TRẦN-PHONG,
Y - M Ô N, DIỀM - M À N,
Toàn trúc thật, sơn đủ các màu
và các kiểu tuyệt mỹ chẳng
khác một bức họa bằng sơn,
gọi là mành sơn. Sáu bằng giấy
thếp không đứt. Có cả thứ làm
bằng đất thuộc loại lau, sậy
ruộm phẩm gọi là mành ruộm.
Thứ mành sơn cao đoan không tróc
và bền gấp mười lần mành ruộm.
Mới sáng chế nhiều kiểu rất mỹ-thuật.

một công dụng kỳ quan của điện-khí

Tại Paris, ở về đại lộ « Boulevard des Italiens » ông Knap có sắp đặt một cái nhà điện-khí rất đặc biệt và tiện-lợi.

Máy-móc thì không có chi lạ hơn là thứ ta thường thấy trong các thành-phố kim thời, duy chỉ có cách sắp đặt để dùng hơi điện, là kỳ-quan.

Nhà của ông này sẽ làm gương cho nhiều nhà khác và lần lần từ hạng người giàu cho đến hạng người đủ ăn, ai cũng sẽ hưởng được sự tiện-lợi của điện-khí.

Bữa ăn khánh-thành tân-gia, ông Knap mời mấy người bạn thân đến dự cuộc khánh-thành bộ máy điện của ông Knap. Muốn cửa mở thì lấy ngón tay bấm vào nút cửa tức thì cánh cửa tự động mở rộng để khách qua rồi lại khép lại. Tại cửa có đặt một cái máy nói chuyện (electro-phone) để ai vào có việc chi thì nói trước cho biết, khỏi cần « bời vào thưa lại. Kế đó có đặt thêm một cái chuông báo tin vào nhà trong, nếu có người đi qua khỏi cửa mà không nói mình là ai đến có việc chi thì chuông reo. Chuông ấy để phòng kẻ gian vào nhà. Bộ máy ấy đều liên tiếp với nhau và tự động.

Trong phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ, đều có đề máy truyền-thanh (microphone), hề nói thì các phòng khác đều nghe được, nếu ở nhà trên cần dùng thì nói ra tức khắc ở dưới bếp cũng nghe rõ mà thì hành theo ý muốn. Còn khi nói chuyện ở nhà trên mà không muốn người ở nhà dưới và chỗ khác nghe thì chỉ vặn nút cúp hơi điện (couper le courant) là đủ.

Khách vào ngồi bàn ăn thì có một cái thang máy nhỏ đưa đĩa, thìa, nĩa, dao lên đặt trên bàn; trước mặt mỗi người chung quanh bàn có đường rầy chạy vòng để đem món ăn đến, thay đĩa sạch và cất đĩa dơ đi. Bấm một cái nút để giữa bàn tức thì đèn đuốc bật sáng trưng và các bông hoa giả làm bằng phalê chung giữa bàn cũng sáng quắc, khoe màu xanh đỏ ngũ sắc, trông rất đẹp mắt.

Khách ăn-vì rồi, chủ nhà vừa cười vừa nói: « Bây giờ làm sao có đồ ăn đây? Thôi để bấm nút này coi thử sao! »

Nói vừa dứt lời, tay ông bấm vào nút đặt giữa bàn thì nửa phút sau ở đầu bàn kia một chậu xúp khoai lên nghi-ngút từ từ tiến đến trước chỗ khách quý ngồi. Vì cái thìa múc xúp nằm về phía bên kia nên khách vừa muốn với tới để cầm thìa thì hình như chậu xúp đã hiện trước

trời, liền xoay mình phía trước ra phía sau để khách khỏi mất công với tới — Khách để trả thìa vào chậu rồi thì chậu liền qua mặt mấy người khác.

Lần-lượt nó mời đủ các người ngồi ăn rồi thì nó trở lại đầu bàn mà biến mất, không nghe động-chạm nửa tiếng.

Một lát thì thấy cái khay hiện ra đầu bàn rồi lần-lượt qua mặt khách để mỗi người bỏ đĩa và thìa vào đó cho nó cất đi.

Khay vừa mất dạng thì lại đưa lên một cái giỏ bánh với chai rượu, đi qua trước mặt mỗi người để dâng rượu, bánh. Xong lượt này đến lượt khác cái đĩa đồ ăn đem đến cho người ta đủ món không sơ-sốt chút nào hết.

Chân khách động-dậy dưới bàn thì khách sẽ nghe như có lò sưởi điện để cho ấm chân như mấy người khách khác.

Ăn xong, thì trong phòng thấy nóng: chủ nhà liền dóm trên hàn thử biểu và nói rằng: « Các ngài chờ chút nữa, còn lên một độ nữa thì sẽ mát ».

Hai phút sau, tự-nhiên nghe phảng-phất có ngọn gió hiu-hắt từ dưới bàn đưa lên; trong phòng trở nên mát-mẽ. Thì ra chừng nào hàn thử biểu lên đến 22° thì nó tự mở quạt điện cho luồng gió dưới hầm đưa lên, khỏi mở cửa ra, sợ gió lạnh sinh cảm.

Khi ăn hết các món rồi, thì lại có một cái khay thấp đèn xanh đỏ rất xinh đưa đồ « déje » đến như các món khác...

Từ khi ngồi bàn đến khi mãn tiệc không thấy bóng một người nào khác hơn là bóng mấy người khách. Công việc gì cũng có điện hầu-hạ hết cả. Kỹ sư N...

CÙNG CÁC ĐỘC-GIẢ KHÓ TÍNH

Lúc này giá giấy, giá in rất cao chúng tôi hơn lúc nào hết phải cần đến tiền của các bạn để tiến-hành công việc và phải làm mọi sự tiết-kiệm không thể cho người tới tận nhà các bạn để thu tiền nữa. Bởi thế chúng tôi thấy bạn nào thiếu hoặc hạn mua báo đã hết, đều gửi giấy báo để các bạn trả hoặc chúng tôi sẽ nhờ nhà Bưu-Điện thâu hộ. Cho đó là một cử-chỉ bất nhã, một số ít bạn đọc khó tính than phiền lấy làm miên lòng.

Sự nhờ nhà Bưu-Điện thâu tiền không phải là một việc có tính cách đòi nợ bất nhã như các bạn tưởng, lối ấy vẫn thông-dụng trong các nhà báo và tiện cho các bạn không có thì giờ ra nhà Giấy-thép hay ở xa nhà giấy-thép. Các bạn đừng nghĩ rằng thiếu nhà báo một, hai đồng bạc có thiệt hại gì cho nhà báo? Nhưng nhà báo có cả 4,5 ngàn độc-giả, thiếu như vậy, tất phương diện tài chính của nhà báo phải lúng túng. Mong các bạn biết cho.

T. B. ĐÀN BÀ

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI. Nếu ông không thể thỏa thuận với gia-đình người yêu của ông và nếu thấy người chồng sắp cưới của người yêu ông có đủ điều-kiện làm người chồng tốt thì cố nhiên ông nên nhậm dần rồi nhậm hẳn với nàng đi để nàng yên phận mới. Trái lại nếu người chồng ấy tật bệnh già nua không xứng đáng một chút nào với nàng thì ông nên can-thiệp giúp nàng phản-đối cuộc hôn-nhân kia. Không những ông làm bổn-phận một người yêu, ông còn làm bổn-phận một kẻ bàng quan bất bình với một sự ngang trái nữa.

T. L.

HỎI. — Em yêu một người anh họ. Chúng em là con cô con cậu. Việc vỡ lờ ra, mẹ em diếc mồm em thậm tệ quá. Hơn nữa lại nhất định bắt em phải lấy chồng ngay, lấy một người mà em không yêu một chút nào. Bà bảo em phải đối phó ra sao? Pháp-luật có ngăn cản những cuộc hôn-nhân giữa con cô con cậu không?

Người đau-khổ

TRẢ LỜI. — 1) Me cô diếc-mồm cô là phải, bởi vì óc các cụ chưa phóng khoáng đến độ dung túng một cái ái-tình giữa con cô con cậu. Cô đừng mong bao giờ các cụ thuận lòng cho cô và người anh họ cô lấy nhau đường hoàng trong phạm-vi hôn-nhân đâu.

2) Sự ép gả của me cô bây giờ có liên-lạc với sự luyến ái giữa cô và anh họ cô. Me cô muốn ép gả chồng ngay cho cô là tưởng như thế sẽ tiết được ái-tình của cô với anh họ cô. Nếu cô không ưng cuộc hôn-nhân này, cô phải tỏ cho me cô biết rằng cô không còn dám mang tới người anh họ cô nữa. Pháp-luật không ngăn cản việc hôn nhân con cô con cậu.

T. L.

Chú ý: Thơ hỏi chuyện riêng rất nhiều chúng tôi trả lời lần-lượt.

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU

MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP

MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

TÂM HỒN PHỤ NỮ

Của bà Lombroso y-khoa và văn-khoa tấn-sĩ

(Tiếp theo số báo 41 ra ngày 12-1-40)

ÁI - TÌNH

Quan-niệm của phụ-nữ.

Nếu quan-niệm tình-ái của đàn ông căn cứ vào vật-dục, quan-niệm về tình-ái của phụ-nữ lại dựa vào lương-trí. Đối với phụ-nữ, tình-ái là do lòng vị-tha, lòng khâm phục, kính-trọng, sự tận-tâm dung hòa lại mà tác-thành nên.

Đàn-ông thường nhật làm việc bao giờ cũng dùng lương trí, trừ việc ái-tình; còn phụ-nữ vốn thiếu lương-trí lúc ngày thường (xem bài trí-khôn) lại chỉ hiểu tình-ái theo lương-trí mà thôi.

Đối với phụ-nữ, yêu là thấy rất thích một người mình kính phục, mình cho là vào hạng trên mình. Càng phục càng quý thì lại càng yêu và nếu không quý, không phục thì không thể nào yêu được. Thảng hoặc có khi phụ-nữ yêu một người đàn-ông không đáng kính phục bởi vì trông người ấy là người khá mà bị đời hiểu nhầm và tự cho mình có cái bồn phận nâng đỡ họ, diu dắt họ để tỏ rõ sự bất công của xã-hội ra. Nhưng đến lúc hiểu rõ ràng người ấy là người đáng khinh-bĩ thật thì lòng yêu sẽ hết ngay tức khắc.

Chính vì lòng khâm-phục thống trị tình ái của phụ nữ mà các cô hay yêu các người có danh-tiếng, các tay văn-sĩ, họa-sĩ, nhạc sĩ có tài, các bậc anh hùng và những kẻ ở một địa-vị cao trong xã-hội. Đàn ông thì trái hẳn, họ có thể yêu tha-thiết một người đàn-bà họ khinh bĩ, nhưng đẹp là được.

Chính bởi lòng khâm-phục ấy mà phụ-nữ yêu có thủy, có chung, vì lòng khâm-phục, một trạng-thái của lương-trí, là một cảm tình lâu bền mãi mãi chứ không có nhất thời như lòng vật dục của đàn-ông.

Kể nào bảo tình ái của đàn bà không chuyên nhất là kẻ nói nhầm. Chỉ có đàn-ông mới nhờn nhờn như là con bướm, chứ đàn-bà đã yêu ai là yêu mãi. Người đàn-bà nào mà nhị tâm là người lúc bắt đầu yêu đã hiểu nhầm lòng mình, tưởng yêu người vì lòng kính phục, nhưng thật ra

yêu người vì lấy danh giá, vì có sinh lý hay vì tư lợi.

Chính vì lòng khâm-phục nên đàn-bà lúc yêu ai, là mong người hiểu rõ lòng mình. Người yêu ta, ta không muốn rằng chỉ vì ta đẹp, mà lại muốn rằng người yêu cả cái tâm hồn ta, cả các thói hay, tật xấu của ta nữa, vì chính ta, lúc yêu người không phải chỉ vì lòng thắm-mỹ mà mà thôi, ta lại yêu người vì cả cái tâm-hồn người mà ta khen phục nữa.

Một điều nữa dự một phần to vào quan-niệm tình ái của phụ-nữ: sự hi sinh. Đối với đàn-bà yêu và hi sinh là một.

Vì thế mà bất cứ việc gì dính-dáng đến người yêu của mình, phụ-nữ cũng đề ý đến; vì thế mà phụ-nữ, suốt ngày giờ nào cũng nghĩ đến người yêu, và suốt đời, ngày nào cũng thế. Đàn ông không có lòng si-sinh ấy, nên chỉ nghĩ cách tìm lấy hạnh-phúc cho chính thân mình chứ không tìm hạnh-phúc của người yêu; nên trong một ngày họ chẳng chỉ dành tâm-trí mình cho người yêu được dăm ba phút, trong suốt đời được một đôi năm; nên người đàn ông dù có yêu vợ hết sức chẳng nữa, cũng quên vợ đến chia tư, ba phần ngày.

Vì lòng hi sinh giữ một phần to trong tâm-trí đàn-bà, nên phụ nữ cần yêu hơn là cần được người yêu; nên phụ-nữ tưởng là trong việc ái tình, người ta có thể cân đo lòng yêu nhau được, mình càng hi-sinh bao nhiêu thì cái tình ái của ý-trung-nhân lại càng lắng lên bấy nhiêu, nên nhiều khi hi-sinh không phải lỗi mà vẫn hi-sinh như thường.

Căn-nguyên của hai quan-niệm ấy

Hai quan-niệm ấy khác nhau vì có nhiều duyên-cớ:

Đối với người đàn-ông, cái lòng yêu cần phải có để làm anh, làm chồng, làm cha, không dính dáng gì đến công nghiệp xã-hội của họ,

THO

CUỘC DỜI

Đời mây nổi, đã thành yên một nếp,
Người ta đi rồi lại, giữa loanh quanh,
Khác nhau gì? kẻ chậm với người nhanh,
Đương sống đấy rồi cũng đương chết đấy!..
Muôn đời xưa đến bây giờ vẫn thấy:
Sử xanh truyền, cùng tai mắt nghe trông
Trước sinh không! sau tử lại hoàn không,
Đề giữa thế một mầu đời rất ngắn,
Với những nỗi: thương, yêu, vui, mừng, giận.
Với ghen hờn, ghét muốn chạy qua tâm...
Cả loài người là một điệu dư-âm.
Nhiều cung-bực của cây đàn « tạo-hóa »!
-- Hãy thử tính hay thử suy xem đã:
Qua đời này rồi ta biết về đâu?
Xác thịt kia rồi vùi dưới mộ sâu!
Linh-hồn nọ liệu còn chẳng hay mất?
Kiếp trần-thế đến hư rồi chết thật!..
Biết tìm đâu cho thấy nghĩa « sống-còn »?
Cho bỏ công khi vượt bể trời non
Của những kẻ khát tìm chân hạnh-phúc!..
...Tạo-hóa hỡi! đâu « Thiên-dàng Địa-ngục »?
Đem về đây kẻ « thiện-ác » không-phân!..
Và loài người cứ mãi chỗ phân-vân:
Tiếc « công-nghiệp » của cuộc đời ngắn ngủi,
Sống rồi chết! biết lấy gì an ủi?? LẠC-TR

CLINIQUE & MATERNITÉ DU
DOCTEUR :

NGUYỄN MANH THÂN

49-51, Avenue du Grand Bouddha — HANOI

Téléphone 830

Médecine générale et Infantile

Rayon X — Rayon U. V. et I. R.

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATION: matin : 8 h. à 11 h.
soir : 3 h. à 7 h.

MỘT LĨNH HỒN

XLII

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Sáng đã từ lâu, mà Thanh vẫn còn ngồi thu hình trong cái dáng khép-nép hoảng-hốt của một tội-nhân. Mặt Thanh trông sạm bầm đi: trước, Thanh vẫn tự-phụ sự phóng-đăng quá độ không làm suy-nhuộc được về trẻ giai của Thanh, Thanh thách đố cả thời-gian cũng không xâm phạm được nhan-sắc Thanh. Thanh tưởng Thanh trẻ đẹp mãi đến hết đời. Nay cái việc mà sự phóng-đăng, mà thời-gian hầu không làm được thì ăn-năn, hối-hận đã làm được rồi. Một đêm trong sự rày-vò của lương-tâm, Thanh đã già đi hàng mấy tuổi. Nhưng một tâm-hồn mới đã nảy nở trong tấm thân điều-tàn ấy. Thanh cũng như con rắn đã lột xác xong, mang một hình-thể mới.

Vân tò-mò nhìn Thanh chằm chằm. Có lẽ Thanh sắp đi đâu. Vân e-dè mãi mới hỏi:

— Má lại đi nữa đấy à?

Thanh bỏ chiếc lược xuống, ngần-ngừ để suy nghĩ câu trả lời, sau cùng Thanh nói: Má đến nhà bác Biền con ạ, để đòi món nợ cũ.

— Thế tiền bán cái áo nhung đã hết rồi ư má?

Vân tuy hỏi thế, nhưng nàng tìm ngay thấy câu trả lời ở những hộp thuốc tây để trên bàn. Nàng chép miệng: Má cứ mua thuốc tây tốn tiền quá!

— Con phải uống cho mau khỏi rồi còn đi làm việc chứ. Thế nào cũng tìm được một việc, hai mẹ con mình lúc bấy giờ sung-sướng biết bao.

Vân mỉm cười với cái cảnh tương-lai sáng-sủa mẹ nàng vừa gọi ra. Nhưng nàng còn đang ốm thế này thì biết bao giờ cảnh ấy mới thực-hiện. Nàng mang bệnh một cách lạ-lùng nhanh-chóng quá. Hôm ngả ở nhà thờ tưởng là cảm soàng rồi khỏi ngay

thế mà thành ra thổ huyết. Vân vẫn tưởng bệnh mình là nhẹ, khỏi ngày một ngày hai. Duy chỉ Thanh biết bệnh Vân là trầm-trọng. Tả làm sao được những cảm giác vừa sợ hãi, vừa thương sót của Thanh hôm thoát đầu trông thấy những giọt máu Vân thổ lên chiếc gối. Cái tình mẹ con của Thanh thức tỉnh trong một trường hợp đau đớn làm sao! Thanh không khác gì người lúc có của quý trong tay thì không biết giá-trị của nó, lúc đã để lọt vào kẻ khác rồi, mới biết ra. Cái tình mẹ con của Thanh lúc bấy giờ đã thâm-thiết vì sự hối hận ăn năn, lại càng thâm-thiết thêm vì cảm thấy nó chênh vênh, không biết thần chết làm cho tan vỡ lúc nào! Nhưng Thanh không thất-vọng, Thanh quyết chống cự lại với thần chết. Thanh muốn cho Vân sung-sướng, biết một đời hạnh phúc xứng đáng cho bỏ lại những sự đau khổ mà Vân đã chịu. Không phải chỉ vì định chuộc tội của mình mà Thanh mong ước thế, nhưng cũng để thỏa mãn cả

ý muốn tự nhiên của tấm lòng làm mẹ. Ngay hôm đầu Vân ốm, Thanh đã có dự-định tìm Di cho Vân, Thanh đã tưởng tượng Di và Vân sống như một đôi chim câu trong ổ, và Thanh sống với hạnh-phúc của đôi chim câu ấy. Thanh ngỏ cả niềm mơ ước của mình cho Vân nghe, Vân chỉ mỉm cười không tán thành mà cũng không phản đối gì mẹ.

Nhưng Thanh đành xếp cái dự-định ấy về sau, lúc này Thanh còn phải lo tiền cho Vân uống thuốc. Thanh đã bán đến cái áo nhung cuối cùng.

Thấy Vân không nói gì nữa, Thanh đi ra. Vừa bước chân đến cửa, Vân lại gọi giật lại: Má! Thanh quay vào đến bên giường Vân: con muốn dặn gì má nữa?

Vân không nói gì cả, chỉ nhìn mẹ hằng đôi mắt trong suốt, càng trong từ lúc ốm; Thanh bối rối trước cái nhìn ấy, cái nhìn như muốn soi thấu tâm gan người mẹ, Thanh muốn cười, muốn giữ vẻ mặt tự nhiên — sự ấy trước kia Thanh làm rất dễ dàng — mà

đôi mắt Thanh cứ chớp luôn cố ý trốn tránh tia mắt của Vân, nó thăm dò bao nhiêu điều ngờ vực. Bỗng dưng Thanh ngồi bệt xuống giường lấp bắp: « Má không đi nữa, má không đi nữa » Vân thở dài như trút được một mối băn khoăn nặng nề, và biết Thanh đang có điều suy nghĩ, Vân giả tảng quay mặt vào vách nhưng óc nàng vẫn vẫn nghĩ « Làm thế nào cho mẹ con ta có tiền » nàng nhớ ngay đến chuyện những con chim quạ mang bánh đến nuôi sống những nhà tu hành ăn dật đời xưa, nàng ước ao mẹ con nàng cũng được cái may mắn ấy, có lẽ bây giờ nàng nhắm mắt lại, lát nữa mở ra đã có sẵn sàng cả mọi thứ cần dùng. Thanh thì không còn có được những sự ao ước ngây thơ ấy nữa, óc Thanh đang rối loạn. Thanh hình dung lại cái nhìn ngờ vực băn khoăn của Vân, chao ôi! Đến hôm nay, Vân vẫn còn tin rằng tiền thuốc men của Vân là do tiền cầm bán quần áo. Vân khờ khạo quá, không biết những sự nhỏ nhen của cuộc đời thường, một cái áo nhung may năm sáu chục bạc nhưng lúc bán đi hồ dễ đã được mười đồng. Nghĩ đến cái áo, Thanh chưa chát nhận thấy số phận nó sao mà giống Thanh thế: Trước kia cái giá trị của Thanh đối với bọn đàn ông cũng như chiếc áo nhung mới và bây giờ cái giá-trị ấy đã sứt xuống như chiếc áo cũ bán rao. Cái hôm đem chiếc áo nhung cuối cùng đi bán cũng là hôm Thanh trở lại cái cuộc đời truy-lạc, nhưng lần này sứt xuống một bậc quá đối thấp hèn. Hôm ấy, đánh dấu cuộc đời truy-lạc thứ hai của Thanh, Thanh đã tủi hổ đã khóc lóc như người con gái lần đầu vì cảnh nhà, phải đem thân đi bán, còn Thanh thì vì Vân mà lại phải trở lại cái đời truy-lạc Thanh đã ghê đã tởm. Tại làm sao Vân lại ốm, ốm trầm trọng, cần ngay đến sự cấp-cứu: đến những thứ thuốc đắt tiền. Có lẽ trời đã dành sẵn cho Thanh cái số phận phải làm kẻ truy-lạc, trước truy lạc vì chồng nay truy-lạc vì con. Hay trời muốn Thanh phải trả xứng đáng những tội lỗi đã làm: bắt lấy sự truy-lạc chuộc lại những lỗi của sự truy-lạc? Thanh thấy mình

Crème de beauté en tubes n° 83
Poudre de luxe en boîtes n° 79

GIBBS

essayez les ; vous n'en voudrez
plus d'autres
bonne qualité + bon marché - bonne affaire

EN VENTE PARTOUT

uôn
Vân,
ngờ
bết
« Má
ưa »
một
biết
ghĩ,
vách
nghĩ
a có
uyện
bánh
à tu
ước
c cái
nàng
a đã
lùng.
được
or ấy
loạn.
nhìn
Vân,
vân
của
áo.
biết
c đời
may
c bàn
đồng.
chua
sao
c kia
ri bọn
c áo
ia-trị
áo cũ
ế áo
ing là
c đời
y sứt
p hèn
truy-
hanh
người
phải
h thì
ái đời
tôm.
trăm
-cứu:
tiền.
Thanh
y-lạc,
chồng
y trời
g đáng
lấy sự
oi của
minh

TÂM HỒN PHỤ NỮ

(Tiếp theo trang 7)

đến sự động-lạc hàng ngày của họ. Tình-ái là một cái thú vui, một sự khuyên giải mà thôi; nếu họ lại coi tình-ái như cái đích của cuộc đời thì chức-vụ ngoài xã-hội của họ sẽ bị lung-lạc ngay mất.

Đàn-bà trái lại, có thể quên cả vũ-trụ mà yêu được, có thể để hết tâm-trí vào người yêu, vì cái lòng yêu kia, một thiên-chức của phụ - nữ, không ngang trở gì công việc của chúng ta cả, trái lại, lại khiến chức vụ của ta thêm dễ-dàng, vui vẻ. [Người đàn-bà càng yêu càng là một người mẹ tốt với con cái và đối với chồng lại càng là một người giúp việc đắc-lực, một người cố-vấn có tài, một người nội-trợ chu-đáo.

Cái thiên-chức làm mẹ cũng dựa vào đó một phần rất to. Đàn-bà chúng ta sinh ra đời để làm mẹ, mang sẵn trong lòng một sự tận-tâm, một sự hi-sinh thiên-nhiên đối với con cái, nên trong tình-ái, bao giờ cũng đặt sự tận-tâm và sự hi-sinh lên trên hết, muốn rằng người yêu, yêu mình như mình yêu con cái.

Nếu cái thiên-chức làm mẹ khiến đàn bà giữ lấy giống nòi thì cái thiên-chức đào thải lấy nòi giống lại là thiên-chức của đàn-ông.

Vì thế, trong tình-ái, lòng thâm mỹ, vật-dục rất quan-bệ đối với đàn-ông. Cái quan-niệm ấy thật là ích-kỷ và bất-công thật, nhưng lại rất là có lý nếu ta xét về phương - diện triết - học : lựa chọn lấy cái hay, cái đẹp, làm cho nòi giống mỗi ngày mỗi hơn lên.
Mme LÊ-DOÀN-VỸ

như bị một màng lưới bủa vây, muốn thoát khỏi nó mà không thoát được. Định-mệnh mới khe khắt làm sao ! Thanh đang trầm ngâm thì có tiếng gõ cửa rất khẽ, nhưng cũng đủ làm cho Thanh giật mình Thanh hốt hoảng nhìn Vân, thấy Vân vẫn nằm ngánh mặt vào tường, Thanh mới yên tâm rón rén lớn ra. Một người cu-li xe đứng thập-thò ở cửa.

(còn nữa)

NHỮNG ĐAM CƯỚI

KHÔNG CÓ CHỦ RẼ!...

Tàu và ta vẫn có tục cử hành hôn lễ mà không cần phải có đủ cả cô dâu, chú rể. Chú rể, hoặc đi làm xa, hoặc buôn bán xa không thể về cưới được, nhưng nhà trai trọn được ngày lành tháng tốt cử đón dâu về, rồi dăm bảy bữa sau hay có khi vài ba năm không chừng cô dâu và chú rể mới xum-hợp với nhau.

Hiện thời ở bên Pháp cũng có rất nhiều đám cưới « không có chú rể » như thế. Chú rể còn đang làm phận sự « công dân » ở ngoài mặt trận. Người ta hình dung chú rể bằng một người giấy, ngực dính một miếng giấy nhỏ ghi tên họ chú rể. Chú rể người giấy ấy cũng dự cả những lễ ở nhà thờ, ở tòa đốc lý, một người bạn hay một thân-quyến của chú rể trả lời thay cho chú rể những câu hỏi thường lệ trong lúc làm phép cưới ở nhà thờ, ở tòa đốc lý, và những lời chúc tụng của họ hàng bà con. Thật là một cảnh tượng buồn rầu và cảm động

Kiểm duyệt bỏ

Cử-chỉ của họ là thật cảm một bài thơ ! hơn nữa một bài « anh hùng ca » ! Đến lúc này người ta càng rõ ái-tình không phải chỉ là một lời xuông.

Bài phiên chợ tơ-lụa Hà Đông gác lại kỳ báo ra giêng để đăng cho được liên tiếp.

BẢN QUẢN XIN GIỚI-THIỆP
CÁC NGÀI, NHÀ IN TRUNG-BÁC
TRƯỚC Ở PHO HÀNG BÔNG 61-
63, NAY GIỚI LẠI SỐ 107,
Phố Hàng Bông, Hanoi
CHUYÊN IN SỔ SÁCH, SÁCH HỌC
NHÀ BUỒN, BÁO CHÍ, SÁCH TÂY,
TIỂU THUYẾT BẰNG CHỮ RẼ
QUỐC NGỮ, CÔNG VIỆC LẮM
RẤT NHANH CHÓNG BÀN QUẢN
CHỖ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỔI
CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU ĐÔI
BẰNG MONG CÁC NGÀI Ở QUẬN
XÁ CHIẾU CỎ, BẢN QUẢN
RẤT LẤY LẮM Đ. T. A.

CHỦ MÓI
IN ĐẸP

Các ngài muốn cần
hỏi gì về việc in xin
viết thơ cho ông :

PHAM HUU KHANH
CHỦ

NHÀ IN TRUNG-BÁC
107, Rue des Voiles - Hanoi. Tél. 855

NÊN BIẾT

Làm cho bàn ghế
nệm như mới

Hồi cuối năm là hồi người ta ưa sửa sang cửa nhà nhất. Mua những đồ đạc mới đã đành. Nhưng nếu nhà chị em hoặc không được rộng rãi đồng tiền lắm, hoặc bàn, ghế, nệm chưa hư hỏng, mua của mới sợ phí chằng, vậy tôi hiến cách lau chùi những đồ cũ để thành đẹp như mới.

Ở bên Việt-nam mình, mấy nhà đã dùng cái « hút bụi điện »

Với những đồ đạc bằng gỗ : nên dùng một cái bàn chải mềm phủi cho hết bụi. Ở các khe nên lấy một cái bút lông an-nam, mua độ 2, 3 xu mà ngoáy bụi ra. Xong rồi, nếu nhiều đồ gỗ thì lên hiệu mua một chai essence terebentine và một miếng si (cire) vàng đem về chặt si ra từng mảnh con, nấu lên, khi si đã tan ra nước, đem ra khỏi bếp hấy đồ essence vào. Chớ đồ essence khi si còn ở trên ngọn lửa vì essence bắt lửa nguy hiểm lắm. Cứ một bánh si tròn to thì một chai essence. Lấy miếng rẻ nhúng vào nước si lau qua trên đồ gỗ rồi cầm miếng dạ hoặc vải bông lau thật kỹ.

Cách lau nệm. — Nếu nệm liền với ghế mà nệm bằng một thứ vải hoa hoặc cói (như cói chiếu) thì lấy một cái khăn sạch thấm éther, sát trên mặt nệm. Sát bao giờ hết bàn thì thôi. Ether sẽ khô ngay.

Nếu nệm bằng gấm. — Lấy essence trộn với magnésie (mua ở hiệu thuốc tây) làm thành một thứ bột ướt, trải trên mặt nệm, để lâu chừng nửa ngày, essence bốc đi hết sẽ lấy bàn chải mềm trải sạch magnésie đi. Nệm như mới.

Nếu nệm bằng nhung. — Lấy cát sạch và rất khô, hoặc lấy cám đem rang nóng lên rồi đổ lên nệm cho đều. Để một lúc lâu, lấy bàn chải, mềm chải, tuyết nhung sẽ lại, bao nhiêu vết bẩn do dầu mỡ đều mất hết.

Thằng bé hình như không nghe nàng hỏi, hình như không trông thấy nàng, nó lại nhắc lại: Ba bé cơ! Bé muốn ba bé!

Ồ! Đến lạ! Đã ngót một năm rồi ba má nó xa nhau, nó ở với má nó có một lúc nào nó hỏi đến ba nó khằng khằng như thế này đâu. Cứ khi nào nó nhắc đến Bửu, Duyên lại lảng trí nó sang một trò chơi và nó quên ngay.

Mãi gần tám giờ tối, vú già mới mời được bác-sĩ đến. Ông ta cúi xuống giường và bắt mạch, nghe ngực thằng bé. Người còn trẻ, có lẽ chỉ thí ra trước Bửu một hai niên học.

— Thưa bác-sĩ, cháu làm sao thế?

— Có lẽ cháu bị cảm đấy.

Ông ta biên một cái đơn, đứng giậy, khoác áo sắp-sửa ra đi.

— Cháu nặng lắm? Duyên lạc hẳn giọng vừa hỏi vừa nhìn đăm đăm vào mặt ông bác-sĩ.

— Phải cẩn-thận, sợ nóng quá, trẻ hay lâm kinh.

Duyên dục vú già đem đơn ra hiệu mua thuốc. Nàng nhìn con, lòng tràn ngập yêu đương và thương xót. Ồ! Cái bệnh quái ác gì làm cho thằng bé của nàng sốt nóng như than lửa thế này. Vú già đem thuốc về. Duyên cầm lên xem. Nàng không thấy vững tâm một chút nào. Nàng cầm hộp thuốc lên bàn-khoăn ngó vức. Liệu những thứ thuốc này có cứu được con nàng không? Một chớp nhoáng bừng trong đầu óc đang rối loạn như điên. « Phải gọi « hân » đến xem thằng bé mới được! Nàng mở hộp thuốc rồi lại đóng lại, ngồi sòng soài trên chiếc ghế. Nàng vẫn nghĩ đến Bửu, nhưng bây giờ, nàng chỉ biết chàng là một vị bác-sĩ mà mọi người đều kính-phục tài chữa bệnh, một vị bác-sĩ chuyên về trẻ con đã cứu sống được rất nhiều trẻ như lời người ta nói. Không đủ

ba em cơ!

(Tiếp theo trang 14)

dự, Duyên đứng lên, dặn vú già ngồi trông thằng bé, nàng đi thẳng đến một nhà quen có giấy nói đề gọi Bửu. Tay nàng run run mở cuốn sổ ghi sổ giấy nói đề tìm số phòng bệnh của Bửu. Vừa giờ, nàng vừa nghĩ những lời sắp nói với Bửu: « Thằng Ninh sốt nhiều lắm. Tôi báo cho anh biết... » rồi xem chàng giả nhời ra sao.

— Allo! Nàng cố gắng cho tiếng nói dưng run.

Nhưng người nhà chàng trả lời ở đầu giấy nói bên kia chứ không phải chàng. Chàng còn đi thăm bệnh ở ngoài phố. Duyên dặn số nhà và phố mình ở, mặc ống nói lên. Gió lạnh ngoài đường tạt vào mặt. Duyên tự nghĩ có lẽ mình vội vàng quá, không suy nghĩ kỹ, bệnh thằng bé đã đến nỗi nào. Nàng thăm tiếc đã làm một sự cuồng dại vô lý! Về đến nhà, sự lo lắng sợ hãi lại xâm chiếm lòng nàng, nàng không tiếc gì việc cầu cứu đến Bửu nữa, nàng ngồi xuống bên con, chờ đợi. Sao mà thì giờ dài đằng đẳng thế này! Còn đêm nữa, đêm nay nàng sẽ ra sao, một mình với một đứa con ốm! Nàng đỡ thằng bé uống nước, nó nhất định không uống, nước rây rót cả ra tấm nệm. Duyên ủ bàn tay nóng hổi của đứa bé vào lòng bàn tay mình. Tiếng đồng hồ tí tách hòa với hơi thở hỗn hển của đứa bé, Duyên nghe mà não-nuột! Không định tâm, trí nàng cứ lan man đưa bước về quá khứ. Nàng tự hỏi không biết vì sao Bửu và nàng đến phải xa nhau. Nàng muốn có phép nhiệm màu để gây lại được cái hạnh-phúc nàng đã mất, những buổi đầu của

cuộc hôn nhân. Nàng muốn tụ hội những sự lỗi của Bửu lại, nhưng quá lạ, nàng không thể nào tìm ra sự lỗi nữa. Hôm qua thì việc ấy dễ lắm. Không có ngày nào mà Duyên không tìm thêm ra một lỗi mới về phần Bửu. Bây giờ những lỗi ấy nó biến đâu mất cả, nàng nghĩ mãi chỉ tìm thấy một lỗi chàng đam mê công việc của chàng quá. Vết rạn trong ái-tình hai người nguyên-nhân ở đó. Quá khứ đột-hiện ra với tất cả sự thực như một chiếc đèn soi rõ những điều mà trước kia lúc còn chung sống Duyên đã vô tình không nhận ra. Nàng tưởng như trông thấy Bửu một nhọc ở nhà thương về, tỏ ra vẻ sung sướng được làm việc yên-ôn và thêm ở nhà, nhờ nàng tiên của chàng đã khéo săn-sóc, trang-diêm cho cái nhà chàng. Nàng bình dung lại về thất vọng của chàng những khi chàng cố gắng muốn Duyên dự vào những công việc khảo-cứu của chàng, nhưng Duyên đã thờ dãi, không nghe. Có phải Bửu khi lấy nàng đã tưởng nàng đã có một sự hiểu biết đích đáng về cái sứ-mệnh chàng theo đuổi tận tâm: Sứ-mệnh làm êm nổi khổ não vật-chất của loài người? Nàng đã chả theo học ban y-tá là gì? Nhưng nàng theo học ban ấy cũng như là nàng học một môn nào khác mà thôi, không phải vì ý thích riêng.

Ồi! Bao nhiêu là kỷ niệm! Bao nhiêu là nhớ tiếc! Tiếng đồng hồ vẫn tí tách và nàng vẫn ngồi một mình.

— Ba bé cơ! Ba bé đâu?

— Ba sắp đến bây giờ đây con ạ.

Như để trả lời cho câu nói an ủi của nàng, có tiếng gõ cửa tốc tốc, tiếng gõ cửa quen quen, trời ơi! thì ra sau bao nhiêu lâu xa cách mà nàng vẫn như con chó bèn hơi chủ. Nàng đứng lên vô tình nhìn ngay vào cái gương trước mặt, mặt nàng nhợt nhạt, tóc hơi rối, xoa cả xuống trán. Nhưng cần gì. Chàng có còn yêu mình nữa đâu. Nàng ra mở cửa và đứng lách sang một bên.

Thoạt đầu Bửu không nhận ra Duyên. Thân hình vạm vỡ của chàng choáng cả khung cửa, giọng chàng sang sảng: Tôi đến chậm vì phải sang nhà thương mổ cho một đứa bé.

Chàng vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác ra treo lên mắc, lúc chàng quay lại thì Duyên đã lón về chỗ cũ đứng bên cạnh giường đứa bé

Bửu hiện ra ngay. Mặt chàng biến sắc và bối rối đủ tỏ rằng chàng không biết chỗ ở của mẹ con Duyên, chàng đến đây cũng tưởng là đến một nhà thân-chủ nào khác mà thôi. Nhưng chàng trấn tĩnh được ngay và tiến bước lại. Cái linh tính của thằng Ninh đã báo cho nó biết rằng ba nó đến đây, nó ngóc đầu giậy, vui mừng reo lên.

Bửu sờ lên trán con, ngảnh lại hỏi Duyên, giọng bình tĩnh như thường, con người mới quả cảm làm sao: Nó sốt từ bao giờ?

— Từ sáng hôm nay. Những lời không thốt ra được nữa trên cặp môi run, Bửu nghe ngực con, nghe lưng con.

— Nó có khát nước không?

— Nó không chịu uống.

— Ồ, Ninh phải uống nước chứ. Thằng bé uống cạn cả chén nước ba nó đưa cho nó. Mặt nó có vẻ hân hoan tự đắc lạ. Nó không nói gì nữa, y như những người nhón đôi khi muốn im lặng để hưởng hạnh phúc cho thấm thía hơn. Bửu cầm đơn thuốc của người bạn đồng nghiệp lúc này xem, mặt chiều dăm.

— Được, thuốc này uống được cứ theo đúng đơn mà cho nó uống, mai hãy tiêm. Chàng nói nhưng mắt chàng cố tránh để khỏi phải nhìn thẳng Duyên, Duyên hỏi sẽ: Thế đêm nay không có gì ngại chứ.

Chàng nhìn con.

— Không, mặt nó tốt lắm. Tôi chắc nó khỏi. Phải ở bên cạnh nó.

— Thế mai ông... anh có... Duyên không nói được hết câu, nàng đã ngồi sòng trên chiếc ghế và gục vào cánh tay, thỏai thức khóc. Bửu ngồi xuống bên nàng bàn tay chàng khẽ vuốt lên mái tóc nàng. Lâu lâu lắm, Bửu mới ghé tai nàng nói nhỏ: Mình đừng sợ, anh không đi nữa, anh ở đây mãi mãi để săn sóc con chúng mình.

Thằng Ninh đã ngồi giậy từ bao giờ. Nó ngáy mặt ra nhìn ba má nó, và trong trí nó thầm hỏi: Tại sao má lại khóc thế nhỉ?

Nguyễn Lan

ĐÃ CÓ BÁN KHẮP HÀNG SÁCH
một tập 12 xu

CHIẾN-LŨY MAGINOT
VÀ SIEGFRIED

nói quân Pháp, Đức đang giằng xép
Tài liệu đầy đủ. Người đọc sẽ bị
lôi cuốn như khi đọc một cuốn ly-ký
NGƯỜI BIÊN THUẬT: LƯU-TRỌNG-LƯ
ÉDITIONS: TRUNG-LAP Telp. 252

BUREAU:
7bis, ngõ ngang - Takou, Hanoi

ÁO CON NÍT

VĨNH - LONG

CẦN NHIỀU CÁC NHÀ BUÔN TO NAM-KY

SAIGON, - CHOLON, - MYTHO,
BACLIU, - TRAVINH, - CANTHO,
BIENHOA, - PHNOMPENH.

Bán sỉ và bán lẻ giá rất hạ

53, RUE DE LA CITADELLE, HANOI

Gia chánh

Mứt me

1 cân me gọt vỏ rồi.
1 cân 200 đường.

Gọt me đừng cho đứt sơ hai bên, sau rim, me khỏi nát. Gọt xong, lấy giao nhọn chẻ một đường trên lưng quả me, khe khẽ, đừng làm đứt cả quả.

Đánh nước muối thật mặn, ngâm me bao giờ thấy mềm sẽ lấy mũi dao khươi nhẹ hột và bao hột ra. Rửa lại nước lạnh cho khỏi mặn.

Bắc soong nước lên bếp, khi nào gần sôi, cho vào một tí hàn the, khi hàn the tan, bỏ me vào luộc. Xong, vớt ra rửa lại nước lã cho sạch, để ráo nước sẽ cân.

Thăng nước đường thật đặc, bỏ me vào rim, đừng cho nước đường sôi. Khi nào rẻo là được.

Me non mới hái làm như cách này thì xanh nhưng ăn không dai bằng mứt me có dầm nước vôi.

Me dầm nước vôi. — Gọt me xong dầm vào nước vôi (Bỏ ít vôi vào chậu nước, khoảng cho đều rồi để vôi lắng, chắt lấy nước). Để độ vài giờ, đem rửa nước lã cho sạch rồi đem luộc nước có cho ít phèn chua, Rửa lại nước lã hãy bỏ vào rim. Theo cách này, me sẽ dẻo.

Mứt cà chua

1 cân cà chua.
1 cân đường.

Cà chua khía lấy hột, đánh nước vôi dầm độ vài ba giờ, đem rửa sạch. Nước thực sôi, bỏ phèn chua vào. Phèn chua tan, đổ cà chua vào luộc. Độ 15 phút bắc xuống rửa nước lã cho sạch phèn. Ép ráo hãy cân.

Thăng nước đường xong, bỏ cà vào rim. Đừng để lửa già quá.

Muốn để mứt được lâu, nước đường cần phải thực đặc. Cà trong và giòn là khéo.

Mứt quất

1 cân quất chín.
1 cân đường.

Lấy một hòn đá rập, mài vỏ quất cho hết chất cay. Xăm cho hết chua, khía quất làm 5 múi, ép nhẹ cho hột ra. Đánh nước vôi, ngâm quất một đêm để sáng hôm sau rửa lại, luộc nước phèn chua. Rửa nước lã cho sạch, ép ráo đem cân.

Thăng nước đường vừa sánh, bỏ quất vào rim. Châm trở qua, trở lại, đừng cho lửa già. Mứt sẽ vàng và khéo.

Mứt cam, mứt chanh, mứt quýt cũng làm theo cách này. Nhưng phải mài vỏ kỹ hơn vì vỏ các quả đó dày, nhiều chất cay.

Mứt vỏ cam

Ăn cam xong (cam tây) hãy để dành vỏ vì có thể làm mứt được. Mứt vỏ cam, ầu hết ho và thanh giọng. Thái nhỏ rồi hãy phơi, khi nào được nhiều vỏ rồi đem luộc.

1 cân vỏ cam.
1 cân đường.

Mỗi lần luộc xong lại đem ra rửa nước lã, ép ráo rồi luộc lại. Cần thận, đừng làm nát nát ra. Luộc đến khi nào nếm thử thấy hết cay, thăng nước đường thực đặc, đổ vỏ cam vào rim. Khi nào thấy dẻo, trút vào lọ, để mỗi sáng ăn với bánh tây nướng vàng.

Mứt gừng

1 cân gừng.
1 cân đường.

Chọn gừng non và còn cả nhánh, những nhánh đẹp. Tốt hơn là mua tận vườn, gừng mới đào lên. Mua ở chợ, nhiều khi gừng đào lên từ lâu, người ta ngâm nước cho tươi, mứt sẽ tái xám không trắng trong.

Đem gừng ngâm nước muối rửa trong một ngày, rửa qua, lấy dao con nhọn và sắc, khẽ gọt vỏ. Gọt từ từ thôi kéo gậy các nhánh con. Để cuống ngắn ngắn. Chuốt nhánh gừng cho khéo, tròn và nhẵn. Ngâm cả vào nước lã; khi nào xăn) hãy lấy ra.

Đề gừng trên một chiếc đĩa con, đựng nước chanh và dùng xăm xăm kỹ. Nước đã đục, thay nước khác, cũng vắt chanh vào. Xăm nhẹ và thông thả kéo nát gừng, có sơ trông không đẹp. khi nào gừng đã mềm hẳn, châm kim từ bên này đã thấy sang mặt kia, xếp gừng ra đĩa, đổ nước chanh vừa ngập, đem ra phơi nắng. Tối đến lại phơi sương. Sáng hôm sau, rửa sạch luộc nước phèn chua. Nước sôi vài dạo, bắc xuống rửa gừng cho kỹ, luộc lại. Lần này, lấy gạo nếp bọc trong 1 chiếc túi, bỏ vào xanh gừng cho nước nếp làm trong gừng và dẻo.

Luộc xong, ép ráo, đem cân. Nước đường thăng vừa đặc (đừng cho nhiều chanh vào đường vì còn để mứt khô) cho gừng vào rim. Châm trở luôn. Nước đường gần cạn hết và gừng đã thấm đều, gấp ra đều, gấp ra để trên miếng lá chuối, lấy chiếc đĩa lán trên mặt gừng cho nhẵn. Đem phơi. Hơi khô lật mặt kia lại và cũng lấy đĩa lán cho nhẵn mặt gừng. Phơi thực khô. Nhớ đập lồng bàn kéo ruồi và rác làm đen mứt.

LINE

BỘT PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

CLICHE LEB- PHUC

CÁC BÀ NUÔI TRẺ NÊN BIẾT ĐẾN :

CĂN - CỜ - TÂN ĐẠI - QUANG

Đã đành khi trẻ con mắc chứng bệnh cam mà cho nó uống thuốc «CAM-TÍCH-TÂN ĐẠI-QUANG» thì không gì hay bằng. Những đứa trẻ tự lúc sơ sinh đến ba tuổi thường hay có những chứng bệnh ươn, sài, ho, chớ, nóng mồm, đi tuốt, hay khóc, hay giựt mồm không chịu ăn, nhưt là chứng ho sốt, có khi nó còn hóa ra kinh phong nữa. Vậy khi thấy trẻ nhỏ có những chứng bệnh đã kể trên kia thì cần phải cho nó uống ngay thuốc CĂN - CỜ - TÂN này sẽ

khỏi bớt ngay mà lại ăn chơi như thường. Mỗi gói giá 0\$20 CĂN-CỜ-TÂN chỉ có thuốc ĐẠI-QUANG là hay, có mua xin nhớ hiệu ĐẠI-QUANG nhãn CON BƯỚM mới là chính hiệu

DAI - QUANG

DƯ'ỢC - PHÒNG

23 Phô Hàng-Ngang — Hanoi **23**
GIẤY NÓI : 805

Pin « CON RỒNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC
THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN
BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

Bán tại :

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie

HAIPHONG

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGỔ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT